

SKATTENYTT

OFFICIELLT ORGAN FÖR TAXERINGSNÄMNSORDFÖRANDENAS RIKSFÖRBUND

NR 3 1985

Etiska regler för taxeringsintendenter?

Av tf. byråchefen, kammarrättsassessorn Olof Hedberg

Cheferna för landets besvärsheter sammanträdde till två dagars konferens den 18 och 19 september 1984 i Kungälv. Ett av de ämnen som behandlades var "TI-etik, i första hand beträffande utredningsansvaret". Följande är en bearbetning av det inledningsanförande jag höll vid tillfället.

Utgångspunkten för mina kommande ord är främst vad jag under drygt fyra år kunnat iaktta i mitt arbete hos JO samt under min tjänstgöring i de allmänna förvaltningsdomstolarna. Under denna tid har jag fått tillfälle att titta på många skatteärenden. De har gällt dels direkta klagomål mot någon taxeringsintendent, dels vad som kunnat noteras om intendenters handlingssätt i ärenden där klagomålen riktats mot annan funktionär eller myndighet. Vid stickprovsgranskningar av akter och diarium i samband med inspektioner kan också åtskilliga observationer göras, även om de inte alltid föranleder någon formell anteckning i inspektionsprotokollet. Det är dock viktigt att påpeka att de uttalanden jag gör nedan står för mig och inte utgör någon form av JO-uttalanden. Måhända har jag ibland också spetsat till frågorna, men då i syftet att få fart på diskussionen.

Med *etikregler avses* i det följande sådant som det inte går att lagstifta om: uppträdande, sätt att yttra sig på, medmänsklighet i kontakten med enskilda, förnuft i arbetet m m.

Frågan om det behövs sammanställas några etikregler för taxeringsintendenterna emanerar såvitt jag vet från "de egna leden". Det är positivt att notera detta. Det tyder på att det finns en insikt om att allt kanske inte fungerar på ett tillfredsställande sätt samt på en vilja att själv rätta till vad som brister. Om sådana regler utformas av representanter för "de egna" blir de lättare att acceptera och följa för övriga kollegor, och utformas säkerligen på sådant sätt att de inte kommer att upplevas som någon form av börda eller belastning i arbetet. "God etik" är för övrigt något som redan nu tillämpas av åtskilliga företrädare inom intendentskåren, och en etiksamling kan knappast medföra några nämnvärda förändringar i arbetet för dessa.

Det kan redan här påpekas att vid de samtal som följde efter mitt anförande och gruppdiskussionerna var det ingen som framförde den ståndpunkten att en sammanställning av etikregler de facto skulle vara onödig eller borde undvikas av andra skäl.

Etikregler för taxeringsintendenter är inget som kan eller bör formuleras "på en kafferast". Man bör i stället se till att frågorna diskuteras öppet och förutsättningslöst både vid sammankomster med besvärshandläggarna och ute på de olika besvärshandläggarna. Gärna i form av "brain-storms" där man försöker lyfta tanken högre än den egna vardagsrutinen. De frågor som man lämpligen bör fundera över kan varje taxeringsintendent hämta från sin egen erfarenhet: I vilka ärenden och varför fick jag en kraftig — och kanske för mig obegriplig — reaktion, som inte hade med sakfrågan att göra, från den skattskyldige? Eller: Varför får vissa intendenter alltid så "sura" svar från de enskilda medan andra nästan aldrig får det? Det beror kanske inte alltid på att den ene är mera fiskalt lagd än den andre . . .

JO:s verksamhet som källa att hämta material från

Ärenden hos JO anhängiggörs oftast av enskilda som skriver och vänder sig mot ett visst beteende i ett enskilt fall. Andra ärenden kommer upp till utredning och prövning på grund av iakttagelser vid inspektioner av olika myndigheter. Slutligen förekommer det att tidningsartiklar och radio- och tv-program kan ge anledning till en JO-granskning.

Ärenden riktade direkt mot en taxeringsintendent är inte alltför vanligt förekommande. De som ändå kommer upp som ärenden gäller oftast långsam handläggning, obegripliga och/eller omfattande förfrågningar, "beskyllningar" mot den enskilde i skrivelser, petighet i småsaker, "Goddag yxskaft"-svar på med möda nedtecknade yttranden från den enskilde m m.

JO brukar oftast inte yttra sig i den aktuella sakfrågan eftersom detta främst är domstolarnas sak. Ibland görs dock undantag. Ofta innehåller dock beslut från JO uttalanden som kan ha ett klart intresse vid en kommande sammanställning av etikregler.

Andra frågor som dyker upp emellanåt är samordningsproblem mellan oli-

ka funktioner inom samma myndighet, d v s mellan behandlingen hos besvärsheten och momsensheten, uppbördsensheten, revisionsensheten samt de allmänna ombuden för betalningssäkringsmål och uppbörd. — De enskilda behärskar inte den ”interna” uppdelningen mellan de olika enheterna, utan ser alla som ”länsstyrelsen” vilket bäddar för att alla berörda adressater inte alltid nås av den enskildes skrivelser. Det inträffar också att ”samma” myndighet intar olika ståndpunkter i samma fråga vilket ger den enskilde ett intryck av att vara utsatt för godtycke.

Jag tar nu upp några olika frågor som kan fungera som en början för diskussionerna. Självfallet är de ”uppkast” och bör inte uppfattas som något annat. Det viktiga är inte just vad *jag* tycker i de olika frågorna, utan att man vågar ifrågasätta sina egna invanda rutiner, regler och beteenden och låta den kommande diskussionen utvisa vilka av dessa som bör kommenteras i en kommande etikregelsamling.

Agera utifrån motpartens förutsättningar och använd begripligt språk

Skatter är svårt. Det håller t o m erfarna intendent med om. Men det är lätt att som ”fack-idiot” glömma bort att för den som inte arbetar dagligen med skatter kan även de ”lätta” frågorna framstå som svårtillgängliga. Betänk bara hur många löntagare med enklast tänkbara förhållanden som anlitar deklareringshjälp enbart av den anledningen att de inte begriper deklareringsblanketten och inte vågar fylla i den själva. Ändå förutsätter samhället att den enskilde oftast skall klara sina kontakter med skattemyndigheterna och domstolarna på egen hand. Rättshjälp är inte lätt att få i skattemål.

Därför bör man anpassa sitt språk för att underlätta förståelsen av förfrågningar och yttranden. Självfallet kan man uttrycka sig väsentligt mera fackmässigt om motparten är ”proffs” än när man har kontakt med en åldrig pensionär. (Trots detta används en blankett av taxeringsnämnderna i samband med underrättelse om justeringar i det extra avdraget med hänsyn till sjukdomskostnader som är på gränsen till obegriplig.)

Man gör aldrig fel om man använder ett enkelt språk, och 4—5 rader extra för att öka begripligheten är inte slöseri utan blir i längden en tidsvinst!

Om man inleder en skrivelse med svårt språkbruk är risken stor att man inte får något vettigt svar — om ens något. Många människor fungerar nu så att de ganska snart slutar läsa ett meddelande de inte förstår och i stället slänger brevet i papperskorgen. Och då försvinner möjligheterna att taxera dessa personer rättvist och likformigt.

Undvik förtäckta anklagelser

Den som vill styrka sina bilresor med en körjournal och sänder in den kan ibland — utan att kontakt har tagits från taxeringsintendenten — få det korta svaret: ”Insänd körjournal synes vara upprättad i efterhand och förtjänar

ingen tilltro. Besvären avstyrks.” Om nu den enskilde har lagt ner möda på att skriva rent tidigare kladdiga anteckningar — i sig kanske korrekta — så ligger det nära till hands att han eller hon tar yttrandet som ett indirekt påstående om förfalskningsbrott och därigenom har man bäddat för att resten av processen kommer att handla mera om förtal i stället för om bilresorna.

Respekten för folks reaktioner skall naturligtvis inte drivas för långt i detta hänseende, men man bör vara observant på ordvalet så att det som inte var avsett att sägas ändå sägs. Exemplet nyss är litet tillspetsat men kan varieras. Vanligare är att presenterad utredning avfärdas som bristfällig utan att det klargörs tillräckligt i vilka hänseenden brister föreligger.

Ta det inte personligt om enskild hyser allmän misstro mot ”skattefolket”

Processreglerna och sanktionerna är väldigt olika för den enskilde och för det allmännas representanter. Det finns många regler där det är lätt att inse att de skapar ett allmänt misstroende. Som exempel kan nämnas följande. Medan den enskilde får tre veckor på sig att svara på ett föreläggande från länsrätten får taxeringsintendenten sex månader. Den enskilde riskerar att målet avgörs om han inte hör av sig inom den utsatta tiden, medan intendenten kanske ligger två år längre på ärendet än vad den uppgivna svarsfristen pekar på. Inte löper han heller samma risk för att länsrätten ändå avgör målet, då han kan förlita sig på att länsrätten skulle höra av sig om yttrandet saknas. Om den skattskyldige lämnar en felaktig uppgift i en skriftlig handling riskerar han skattetillägg. Om taxeringsintendenten säger något felaktigt på grund av alltför djärvt antagande eller bristande utredning riskerar denne inte någon liknande sanktion.

Det kan inte begäras av den enskilde att han skall tycka att detta är korrekt och uttryck för en jämlik behandling. Snarare kan han fara ut i bittra anklagelser om ineffektiv byråkrati m m, anklagelser som i många fall trots allt är orättvisa ur den enskilde intendentens synpunkt. Att då ta åt sig och kanske ”jävlas tillbaka” bör undvikas.

Utformning av förfrågningar från taxeringsintendenten

Om den enskilde har överklagat sina taxeringar händer det ofta att intendenten tar kontakt med denne för att få ett bättre underlag för sin bedömning innan han yttrar sig. Ofta tas dessa kontakter brevledes.

Hur kommer det sig då att en del svar blir helt meningslösa till sitt innehåll och inte tar upp faktorer av betydelse trots att svaren ibland är på flera maskinskrivna sidor? Oftast beror detta på att den enskilde inte har begripit vad man har begärt av honom. Om man tar som regel att inleda en förfrågan med en kort beskrivning av vad lagen uppställer för krav eller vad som brukar krävas av domstolarna i bevishänseende för den aktuella skattefrågan och sedan preciserar de punkter där man önskar en komplettering får man antagligen

bättre kvalitet på svaren, och risken för att man talar förbi varandra minskar.

Än viktigare är det att tala om varför man ställer en fråga om det gäller saker som lätt kan uppfattas som närgångna eller kränkande för den personliga integriteten. Sådana frågor kan exempelvis uppkomma i situationer där gifta makar uppger sig vara bosatta på olika adresser eller vid utflyttning ur riket.

Gäller det frågor som uppkommer vid eftergranskning av en "offensiv" intendent ökar kravet på att man ger en förklaring till frågorna för att förebygga en paranoid reaktion, som enbart är av ondo.

Ibland bör man också undvika att använda lagtextens ord och formuleringar. Det finns vissa uttryck i gällande lagar som inte förstås av moderna människor p g a att ordens innebörd har ändrats sedan lagen skrevs. Att idag förklara någon vara skyldig att *utgöra* skatt förstås av nutidsmänniskan inte på annat sätt än att en myndighet uttrycker ett krav på att han eller hon skall bli, och så förbli, en skatt!

Variera frågesättet efter omständigheterna

Har intendenten en väldigt enkel fråga att ställa kan telefonen ofta vara det lämpligaste medlet. Tänker man däremot skicka ut en mycket omfattande förfrågning kan man förbereda den skattskyldige med ett telefonsamtal eller avsluta sitt brev med "Välkommen att ringa om det är något Ni undrar över".

Några intendent reagerar säkert mot förslaget att ta in muntliga uppgifter eftersom skattetillägg inte kan påföras på grund av muntligen meddelade felaktigheter. Detta tycker jag är ett alltför fiskalt sätt att avfärda en praktisk arbetsmetod. Statens ekonomi skall trots allt inte vara beroende av en "straffsanktion"!

Begränsa kvittningsinvändningarna

Taxeringsprocessen är förvisso en beloppsprocess, och varje taxeringsintendent är i sin fulla rätt att kontrollera andra intäkter och avdrag i deklARATIONERNA än de punkter som blir aktualiserade av den skattskyldige i besvär. — Men bara för att man har denna rätt är det inte alltid lämpligt att utnyttja den. Enligt en statistikundersökning vid fyra länsrätter som utförts av skatteförenklingkommittén och domstolsverket (DV Rapport 1984:8) förekommer kvittningsyrkanden från taxeringsintendentens sida i 2,4 % av målen. Denna siffra verkar rimlig. Det förekommer (eller har åtminstone förekommit) klara avvikelser från detta genomsnitt hos vissa enskilda intendent. Ofta under hänvisning till önskemålet att tillgodose kravet på en likformig och rättvis taxering!

För den skattskyldige som klagat på t ex bilreseavdragets bedömning framstår det dock närmast som en "bestraffning" för att han besvärat sig om taxeringsintendenten undersöker hans avdrag för räntekostnader under inkomst

av annan fastighet vid sidan av bilreseavdraget och sedan kommer med en kvittningsinvändning på några hundratals kronor.

Kvittningsinvändningar avseende mindre belopp bör enligt min mening undvikas. Det finns flera skäl att göra detta utöver hänsynen till den enskildes reaktion. De tar som regel ytterligare tid i anspråk hos både intendenten och den skattskyldige och minskar därigenom den disponibla tiden för granskning av större eventuella "bovar". Även för domstolen blir handläggningen omständligare än vad som är motiverat och statens "netto" blir negativt, eller med andra ord: rent slöseri.

Det ligger någonting i mångas reaktion om skattemyndigheterna: De silar mygg men sväljer kameler.

Ett *förslag* till handlingsregel som man borde kunna agera utifrån är att överväga kvittningsmöjligheten endast i de fall där frågan ändå skulle bli aktuell för egna besvär från taxeringsintendent vid den vanliga "offensiv"-granskningen.

Snabba svar

Taxeringsprocessen är kringgårdad av många regler som bl a har att tillgoda ett rimligt krav på rättssäkerhet för de inblandade parterna. En aspekt som dock ofta blir förbisedd är att man inom begreppet rättssäkerhet också kan lägga in kravet på att få sin sak prövad inom rimlig tid.

Arbetsituationen för såväl besvärsheter som skattedomstolar har de senaste åren varit sådan att väntetiderna varit oacceptabla. Det går därför inte, såvitt jag ser det, att uttala något av allmän giltighet för hanteringen av de "vanliga" skattemålen. Men svarskommentarer av typen "Vidhålles" bör kunna formuleras i omedelbar anslutning till första genomläsningen av ett bemötande. Så fungerar det också överlag. Dock har exempel på motsatsen kunnat noteras av JO.

Under min tid i förvaltningsdomstolarna kunde jag notera att vid muntliga förhandlingar var vissa taxeringsintendenter påtagligt försiktiga och ville inte ge tillkänna sin inställning till nya uppgifter som presenterats av motparten vid förhandlingen. De begärde i stället att få återkomma skriftligen inom viss tid. I dessa situationer bör taxeringsintendenten dock *eftersträva* att svara direkt eller efter kortare paus. Risken för att "missa" något bör inte överdrivas.

Jag har några gånger sett att en taxeringsintendent skriver svar direkt på besvärsskrivelsen med följande innehåll: "Tillstyrkes" + datum och namn. Någon redogörelse för vad de taxerade och beskattningsbara inkomsterna i så fall blir har inte lämnats. Många intendenter har förklarat för mig att de måste ange dessa belopp för att lägga fast beloppsramen. Men om yrkandet är klart och entydigt i besvärsskrivelsen synes mig detta enkla och snabba sätt att svara på vara värt att överväga. Några formella hinder för denna metod kan man inte utläsa i förvaltningsprocesslagen. Och nog sparar den litet tid.

Utredningar av taxeringsintendent i gamla mål

De rådande balansproblemen på vissa håll i landet för med sig att t o m det första yttrandet från taxeringsintendenten kan dröja flera år. Understundom kan man notera att även utredningen hos intendenten inte har startat förrän strax innan ett sådant "sent" yttrande lämnas. Detta väcker naturligtvis en berättigad irritation hos de drabbade skattskyldiga trots att det inte alltid är den berörde intendentens "fel", utan mera beror på den rådande resursbristen eller arbetssituationen. I vissa sådana fall kan man ifrågasätta om inte samhället måste ta sitt "ansvar" för det inträffade genom att taxeringsintendenten i stället för att sätta igång med att begära in tre-fyra år gamla kvitton tillstyrker besvären med motiveringen "Då frågan numera kan vara svår att utreda tillstyrks besvären" eller liknande. Självfallet får man väga in aspekter som vad sakfrågan gäller, storleken på omtvistat belopp o s v.

Samordning av olika processer

Från JO:s ärende rörande Kone Hissar AB (dnr 960—1980) kan nämnas några samordningsfrågor som behandlades i avsnitt som inte togs med i JO:s ämbetsberättelse 1984/85.

I ärendet hände det att allmänna ombudet anförde ordinarie besvär hos mellankommunala skatterätten för taxeringen 1977. Taxeringsnämnderna vid 1978 års taxering höjde bolagets taxeringar enligt samma princip som låg bakom allmänna ombudets yrkande. Bolaget överklagade också dessa beslut till mellankommunala skatterätten. Sedan domstolen hade avgjort dessa två mål — och ogillat allmänna ombudets yrkande — kom allmänna ombudet in med yrkande om eftertaxering för 1975 och 1976 i samma sakfrågor.

Om detta förfarande uttalade JO detta:

Visserligen har det allmänna ombudet inte haft någon formell skyldighet, vilket också V påpekat, att agera så att alla aktuella mål kom upp till gemensam handläggning. Det hade dock varit klart att föredra om allmänna ombudet hade väckt talan i eftertaxeringsmålen i sådan tid att den mellankommunala skatterätten hade kunnat avgöra alla målen i ett sammanhang. Det omdömet står sig även med beaktande av att förutsättningarna för en eftertaxeringsprocess inte är i allt desamma som för en ordinär taxeringsprocess. Så mycket är i varje fall säkert att hade V gjort detta så hade både pengar och arbete kunnat sparas och mycken irritation undvikas.

Att omständigheterna ibland kan vara annorlunda och att ett särskiljande av processerna kan vara mera att rekommendera säger sig självt. Det är inte bra att t ex år från år sammanföra mål så att de inte blir prövade över huvud taget.

En annan fråga som kom upp i ärendet om Kone Hissar AB gällde bolagets

taxeringar 1974. Där hade revisionsärendet redovisats som klart till allmänna ombudet i juni 1977. En person i bolaget stod under åtal (han frikändes senare), vilket skulle medföra förtursbehandling enligt 46 § 2 mom taxeringskungörelsen.

Yrkandet om eftertaxering för 1974 kom dock inte in till mellankommunala skatterätten förrän den 28 december 1979; d v s två och ett halvt år efter det utredningen blev klar.

Som en förklaring till dröjsmålet uppgavs att bolagets deklaration för 1974 hade sorterats fel och inte gick att hitta under lång tid.

Jag dristar mig att sammanfatta JO:s bedömning i denna del med följande ord. Om en sådan väsentlig handling "försvinner" måste man se till att sätta av tillräckliga resurser för att leta rätt på handlingen. Förklaringen godtogs inte som ursäkt för dröjsmålet.

Att tillstyrka anstånd men motsätta sig bifall i taxeringsprocessen

Gällande regler om anstånd med betalning av skatt i samband med besvär härrör sig från den gamla prövningsnämndens tid. Prövningsnämnderna hade att enligt lag pröva alla besvär över taxeringsnämndens beslut före juni månads utgång året efter taxeringsåret. Den eventuella kvarskatten skulle då normalt sett ha erlagts i mars och maj samma år som tidsfristen löpte ut. Eftersom det i praktiken oftast gällde anstånd för högst fyra månader kunde reglerna formuleras på det stränga sätt som fortfarande gäller, trots att vi nu rör oss med handläggningstider som vida överstiger vad som gällde för prövningsnämnden.

Det kan också vara intressant att notera att anståndsreglerna ersätter det normala förfarandet med inhibition, som beslutas av domstolen. Det är en tämligen unik makt som lagts på taxeringsintendenterna i dessa ärenden. Frågan om inhibition är ju villkorad av den ena partens inställning i frågan.

JO har tagit upp anstånden vid olika tillfällen. I det nyssnämnda ärendet om Kone Hissar AB sade JO detta:

I mitt beslut den 15 december 1981 "DEN LÅNGSAMMA SKATTEPROCESSEN — några synpunkter och förslag" konstaterade jag att reglerna inte förbjuder eller förbjöd taxeringsintendenten att i anståndsärendet inta en annan ståndpunkt än den han intar i taxeringsprocessen. I åtskilliga skattemål kan en intendent konstatera att sakfrågan inte är självklar åt det ena eller andra hållet. Det kan då finnas flera skäl till att han i processen vill hålla sitt yrkande så stort som möjligt på sin kant för att inte låsa processen och binda domstolarna. Då utgången ändå är oklar och med hänsyn till den långa handläggningstid som kännetecknar skatteprocessen f n i vårt land skulle det ändå kanske vara obilligt mot den skattskyldige att kräva erläggande av ett skattebelopp som senare eventuellt bortfaller.

Strävan till likformighet

Även för taxeringsintendenternas verksamhet bör betonas vikten av att man kollegor emellan söker finna en gemensam linje att agera utifrån.

Här kan olika intendenter principer behöva ruckas. Vad den ene anser vara bagatellartat finner en kollega värt att ”angripa”, och det blir troligen en svår balansgång att lösa detta problem utifrån principen om varje taxeringsintendents självständighet på ett för alla godtagbart sätt.

Men det väcker inte förtroende bland utomstående om representanter för samma myndighet agerar på olika sätt — fastän det är samma lag de handlar efter. Jag läste för ett tag sedan i en tidning om ett ”typexempel” på brister i samordning. Om jag nu minns rätt var omständigheterna ungefär dessa. Man hade kommit på att ett flertal fastighetsägare hade förmån av fri elström, vilken inte hade deklarerats under flera år. Ärendena hamnade hos två intendenten (i samma län). Den ena yrkade beskattning för förmånen endast i ordinarie besvär för ett taxeringsår; den andre yrkade dessutom eftertaxering för flera år tillbaka.

Ett sådant förfarande ger allmänheten mera en känsla av lotteri än förtroende.

Speciella problem av liknande slag kan också uppstå vid länsgränser och behöva lösas genom samordning mellan flera länsstyrelser och inte bara inom den egna myndigheten. Jag tänker då exempelvis på göteborgsregionen där man på arbetsplatser och i umgänget kan återfinna människor boende i tre olika län. Märker man att skattemyndigheterna agerar på kanske tre olika sätt i samma sakfråga väcker detta givetvis tvivel på de lagar som skall gälla lika överallt.

Se stort

Man kan och bör diskutera om en taxeringsintendent alltid skall yrka eftertaxering för alla fem år som lagen kan ge rätt till eller om man i stället bör begränsa yrkandena till senaste året och eventuellt föregående år. Ibland är det ju inte särskilt svårt att konstatera att betalningsförmågan hos en skattskyldig är så pass låg att en vunnen eftertaxeringsprocess för fem år i praktiken inte ger statskassan vare sig mer eller mindre. Inte sällan kombineras en mer omfattande process också med större arbetsinsatser från de inblandade myndigheterna och domstolarna. De fina statistiksiffrorna som kan redovisas av duktiga taxeringsrevisorer och intendenten har ofta dålig motsvarighet på indrivningsstadiet, vilket har konstaterats vid flera tillfällen.

Man kan och bör fundera över om man skall ”definitivt” knäcka en företagare genom att yrka för flera år eller om man skall begränsa yrkandena till senaste året och hoppas på att rättelse sker framöver och därigenom kanske bidra till att några arbetstillfällen kan bestå. Alla företagare är ju inte skattefiff-lare med ont uppsåt, utan brister kan ofta bero på dåliga kunskaper om våra

svåra skatteregler. Den nu behandlade frågan har faktiskt tagits upp som ett problem av landshövdingar med flera framför allt i trakter med hög arbetslöshet.

Bättre samråd mellan revisorer och taxeringsintendenter

En av deltagarna vid sammankomsten tog upp de svårigheter hon kände när hon ibland fick färdiga revisionspromemorior på sitt bord att agera från. Det inträffade att ambitiösa revisorer tecknat ner sina iakttagelser mycket noggrant, så att både stora, väsentliga frågor fanns med liksom flera mera bagatellartade brister. Om hon önskade agera rationellt och ägna sig åt väsentligheter så ville hon bortse från de noterade "bagatellerna". Men då finns det risk för att den skattskyldige uppfattar detta som ett godkännande av felen samtidigt som hon skulle stöta sig med revisorerna.

Nog tycker man att man kan kräva att det sker ett samråd mellan revisorerna och berörd taxeringsintendent innan en revisionspromemoria slutjusteras för att förebygga bl a att sådana här situationer uppstår. Bagatellfelen kan man ju uppmärksamma taxeringsnämnden på så att dessa rättas till framöver.

Olika regler beroende på balansläget?

Slutligen bör man i diskussionerna fundera på om etikreglerna bör utformas på olika sätt utifrån den arbetssituation som taxeringsintendenten befinner sig i. Man kan också behöva snegla på domstolens balansläge. Det har redan ovan framgått att jag tycker att väntetiden för måls avgörande kan vägas in i vissa frågor.

Min avsikt med dessa rader har varit att sätta igång debatten och ge en grund att börja den från. Kommer man nu fram till att detta bara har varit beskäftiga kommentarer och självklarheter som redan tillämpas överlag blir jag inte ledsen. Då behövs det ingen etikreglering. Men om någon eller några intendenter fått reaktioner av typen "Men så kan vi ju inte göra", då tror jag det är dags att sätta igång och fundera vidare.

Blir sedan resultatet en vettig sammanställning av riktlinjer som man följer är jag övertygad att allmänhetens förtroende för intendentskåren — och kanske också skatteförvaltningen i övrigt — kommer att öka. Och det är många av företrädarna för vår stora skatteförvaltning väl förtjänta av!

En Redovisningskonsult SRF finns alltid på mycket nära håll.

När frågor som gäller företagets ekonomi kommer upp är det tryggt att ha sin Redovisningskonsult SRF på nära håll. Det kan gälla extern eller intern redovisning, bokslut, deklarationer, administrativa uppgifter och mycket annat. Ledamotskapet i SRF borgar för en bred utbildning och erfarenhet.

Gedigna kontakter.

Närheten till kundföretagen betyder ännu mer än att vara lätt att nå. God lokalkännedom och rätta kontakterna med ortens myndigheter, banker och andra serviceorgan är värdefulla tjänster som Redovisningskonsulten SRF kan erbjuda.

Bakom sig har Redovisningskonsulten SRF ett kompetent kansli och tillgång till kvalificerade experter i företagsekonomi, skattefrågor, juridik, databehandling m m. Allt för att tillförsäkra sina uppdragsgivare ett komplett serviceutbud.

Därför svarar idag ca 700 Redovisningskonsulter SRF för ekonomiska och administrativa frågor åt 90 000 företag över hela landet och i de flesta branscher.

Vill du veta mer om SRF, kontakta kansliet.

Så sänder vi trycksaken Goda Råd.

— företagarens nära rådgivare och samtalspartner.

SVERIGES REDOVISNINGSKONSULTERS FÖRBUND

Förbundsadress: Magasinsgatan 7 A, Box 143, 791 23 FALUN Tfn 023-181 30.